

установок, джерел іонізуючого випромінювання, установок для поводження з радіоактивними відходами та захисту людини і довкілля від радіаційного впливу внаслідок діяльності, що пов'язана із використанням властивостей ядерної енергії.

Література

1. Кобецька, Н. Р. Екологічне право України: навч. посіб. / Н.Р.Кобецька. – 2ге вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 352 с. – Бібліогр.: 330–344.
2. Балюк Г.І. Екологічне право України: Конспект лекцій у схемах (Загальна і Особлива частини): Навч. посібник. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 192 с.
3. Екологічне право України. Академічний курс: Підручник / За заг. ред. Ю. С. Шемпученка. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2008. – 720 с.
4. Андрейцев В.і. Екологічне право: Курс лекцій: Навч. посібник для юрид. фак. вузів. – К.: Вентурі, 1996. – 208.
5. Балюк Г.І. Правові проблеми охорони навколишнього середовища в ядерній енергетиці / Г.І. Балюк, С. Г. Пlachкова // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. – Київ, 2005. – С. 67-71

ЩОДО ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

*Статівка А.М., доктор юридичних наук,
професор кафедри земельного та аграрного права,
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого*

Дослідження наукових поглядів щодо фінансової діяльності за участю держави, органів місцевого самоврядування, фінансово кредитних установ, а також аналіз спеціального аграрного законодавства, яке визначає правове становище сільськогосподарських підприємств, їх фінансову діяльність, свідчить про різні підходи до визначення такої діяльності. Тому на сьогодні відсутнє науково обґрунтоване визначення фінансової діяльності з позиції аграрно правової науки, яке врахувало б вплив специфіки аграрного виробництва під час здійснення сільськогосподарським підприємством фінансової діяльності.

Варто зауважити, що фінансова діяльність сільськогосподарських підприємств на відміну від аналогічної діяльності органів державної виконавчої влади, органів місцевого самоврядування є не тільки публічною, а й, перш за все, є приватно-правовою. Тут простежується загальна направленість фінансової діяльності сільськогосподарського

підприємства. Її слід пов'язувати із задоволенням потреб суспільства, в тому числі населення, яке проживає в сільській місцевості. Головною, визначальною ціллю фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств є створення умов, які забезпечували б достатній життєвий рівень, свободний розвиток людини.

Фінансова діяльність сільськогосподарських підприємств, з точки зору змісту такої діяльності, не обмежується тільки завданням щодо створення, розподілу й використання грошових фондів. Відмінною рисою фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств, яка обумовлена специфікою аграрного виробництва, є багатофункціональність. Тому, поряд з публічно-правовими завданнями, пов'язаних з формуванням, розподілом, організацією й використанням грошових коштів, фінансовій діяльності сільськогосподарських підприємств властиві приватно правові функції (завдання). Останні слід пов'язувати з підтримкою особливого сільського способу відтворення, створення й збереження ефективного й сталого аграрного виробництва, як важливого сегмента аграрного сектора економіки, забезпечення внутрішньогалузевого споживання фінансових ресурсів.

Здійснення належної фінансової діяльності сільськогосподарськими підприємствами є чинником реалізації справедливої соціальної політики на селі. Остання в умовах постійного недофінансування й самоусунення держави, недостатніх, а й інколи відсутніх коштів в бюджетах органів місцевого самоврядування, від фінансового забезпечення аграрного сектора, потребує усунення негативних наслідків переходу до ринкової економіки (низький рівень матеріального становища селян, безробіття, суттєва різниця в доходах селян й міського населення та ін.).

Фінансова діяльність сільськогосподарських підприємств створює матеріальні основи для функціонування органів місцевого самоврядування й соціальної сфери села. Фінансова діяльність сільськогосподарських державних підприємств тісно пов'язане з фінансовою діяльністю держави й місцевого самоврядування. Тут характерним для фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств є розширення кола застосування дозвільного методу, який використовується на законних й договірних засадах у фінансовій діяльності, обумовлений фінансовою самостійністю сільськогосподарських підприємств. Особливістю змісту, завдань й методів здійснення фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств, багатофункціональність такої діяльності, численність її суб'єктів, визначають природу даного виду діяльності, яка оснований на аграрному виробництві й у багатьох випадках обумовлена специфікою такого виробництва. Саме в такій якості фінансова діяльність сільськогосподарських підприємств може й повинна обслуговуватися не тільки фінансовим, іншими галузями права, а перш за все, аграрним правом.

Під фінансовою діяльністю сільськогосподарських підприємств слід розуміти обумовлену специфікою аграрного виробництва, врегульовану нормами аграрного і суміжних з ним галузей права, систему дій сільськогосподарських підприємств, їхніх внутрішньогосподарських структурних підрозділів щодо формування, розподілення, пере-

розподілення й використання грошових коштів для забезпечення як внутрішніх (приватних), так і зовнішніх (публічно-правових) грошових зобов'язань, які оснований на законах й договорах.

Ознаками такої діяльності є: а) залежність фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств від аграрного виробництва; б) наявність двох основних сфер фінансової діяльності – внутрішня (приватна) й зовнішня (публічно-правова); в) фінансова діяльність оснований на нормах права, має законний її характер, підвищення ролі договірно-правового метода при її регулюванні; г) значимість фінансової діяльності для відтворення й розвитку соціальної сфери села; д) поєднання приватно-правового й публічно-правового регулювання фінансових відносин.

На відміну від фінансової діяльності сільськогосподарських підприємств, фінансові відносини за участю сільськогосподарських підприємств – це обумовлені специфікою аграрного виробництва й урегульовані нормами права суспільні відносини, учасниками яких є сільськогосподарські підприємства, їх внутрішньогосподарські структурні підрозділи, держава в особі уповноважених органів, органів місцевого самоврядування, юридичних та фізичних осіб щодо формування, розподілу, перерозподілу й використання грошових коштів для забезпечення внутрішнього відтворення в сільськогосподарських підприємствах та виконання ними приватних й публічно-правових грошових зобов'язань, які оснований на законі й договорі.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ НАБУТТЯ І ПІДТВЕРДЖЕННЯ СТАТУСУ ПЛАТНИКА ФІКСОВАНОГО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПОДАТКУ

*Тімакіна К.В., студентка IV курсу
юридичного факультету,*

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Відповідно до п. 14.1.256. Податкового кодексу України, фіксований сільськогосподарський податок (далі – ФСП) – податок, який справляється з одиниці земельної площі у відсотках її нормативної грошової оцінки та сплата якого замінює сплату окремих податків і зборів [1]. Платниками такого податку з урахуванням певних обмежень, можуть бути сільськогосподарські товаровиробники (відповідно до визначення п. 14.1.235 Податкового кодексу), у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків. Тобто, фіксований сільськогосподарський податок є спеціальним податковим режимом для товаровиробників, який спрощує порядок оподаткування суб'єктів господарювання, що провадять свою діяльність в аграрному секторі економіки, та замінює сплату податку на прибуток підприємств, земельного податку (крім земельного податку за